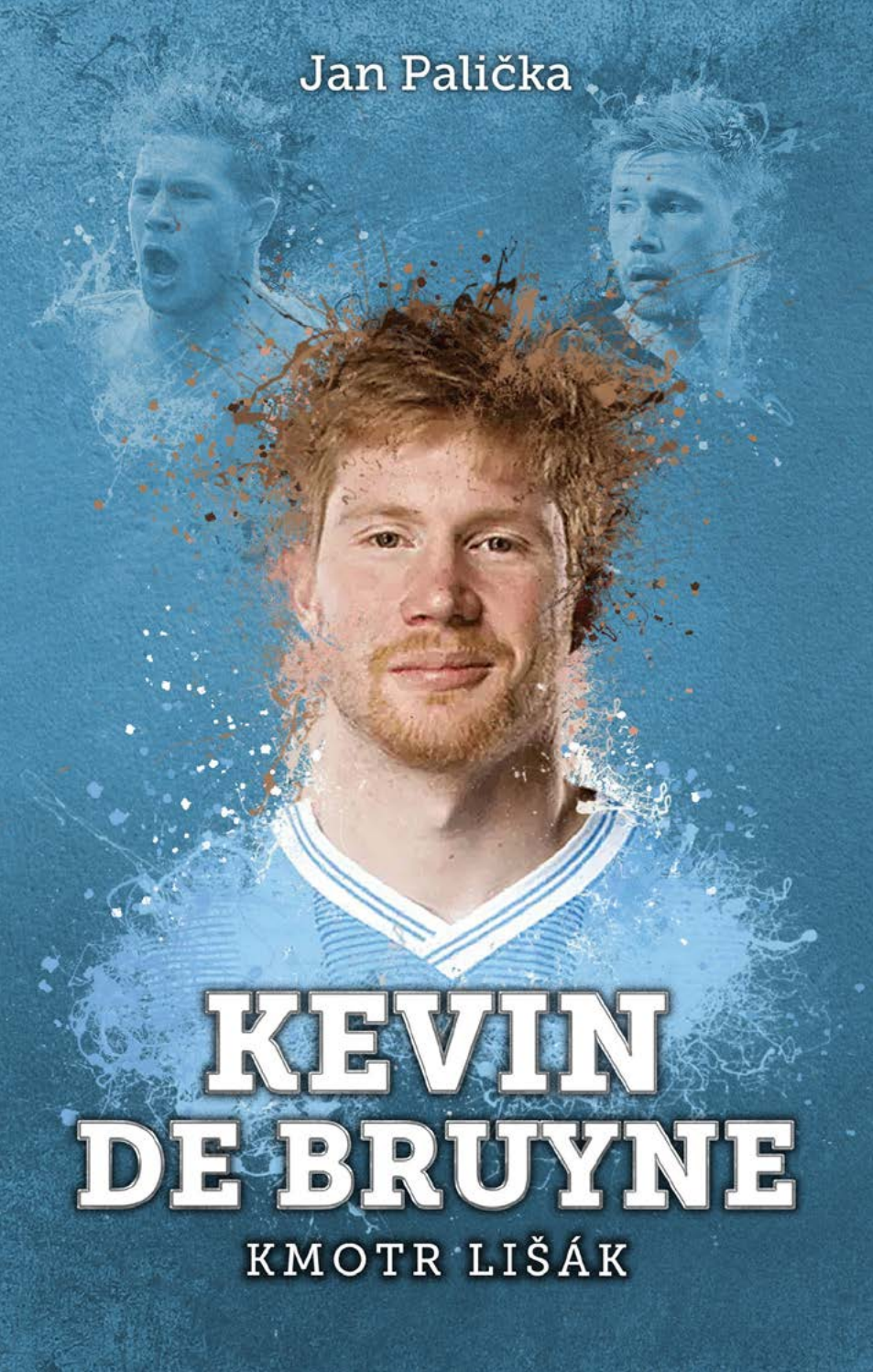

Jan Palička

A portrait of Kevin De Bruyne is the central focus. He has reddish-brown hair and a beard, looking directly at the camera with a slight smile. He is wearing a blue and white striped V-neck shirt. The background is a textured blue with white and brown splatters. Two faint, ghost-like images of De Bruyne are visible in the upper corners: one on the left with his mouth open as if shouting, and one on the right with a more neutral expression.

KEVIN DE BRUYNE

KMOTR LIŠÁK

Kevin De Bruyne

kmotr lišák

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Palička

Kevin De Bruyne: kmotr lišák – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JAN PALIČKA
KEVIN DE BRUYNE:
KMOTR LIŠÁK

Je vaše knihovna přecpaná a při každé další knize se nezdravě zapotí? Přehodnoťte tréninkový plán a snižte jí zátěž s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Jan Palička, 2024
Photos © Shutterstock, 2024
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7683-490-3
ISBN e-knihy 978-80-7683-558-0 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7683-559-7 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7683-553-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

JAN PALIČKA

KEVIN DE BRUYNE

KMOTR LIŠÁK

PRO VŠECHNY MALÉ
I VELKÉ ČTENÁŘE

KAPITOLA I

Jak chutná Liga mistrů?

TOLIKRÁT SE MU ZDÁLO, ŽE to dokáže.

Že v načančaných kulisách kráčí vstříc pódiu uprostřed nasvíceného hřiště, jeho čerstvě rozvázané kopačky šťastně klapají po schůdcích a on se nemůže dočkat, až mu velký šéf pověsí na krk medaili. Talisman za vítězství v Lize mistrů.

Kevin se pokaždé ve spánku usmíval, než se překulil na druhý bok a sen vyprchal.

V květnu 2021 byl blízko.

A pak bum! Náraz jako do stromu.

Antonio Rüdiger, silák z Chelsea, se mu po hodině finále postavil do cesty a následovalo zatmění před očima: „Tma. Všude byla tma.“

Spadli oba. Dva chlápci v modrých dresech se svalili na trávník, jen s tím rozdílem, že tmavomodrá dvojka se okamžitě zvedla a odcouvala zpátky na svou pozici v obraně.

Světlá sedmnáctka kňučela bolestí.

Kamera, která na stadionu v Portu kroužila nad trávníkem a snímala finále z výšky, zvěstovala celému světu, že Kevin De Bruyne to zase nedokáže. Necelých patnáct tisíc lidí, kteří během šílené covidové doby mohli přijít do arény Estádio do Dragão, jen smutně vydechlo. I fanouškům Chelsea bylo líto, jakým způsobem přichází soupeř o kapitána.

Jeden z nejlepších záložníků historie a fotbalový básník dostal direkt, po kterém mu pod levým okem vmžiku vyrašil monokl.

Ještě nevěděl, jak vážné zranění utrpěl, nicméně všem bylo jasné, že pokračovat nemůže. I kdyby nastokrát chtěl, kluboví lékaři by mu to kvůli otřesu mozku zakázali. Věrný parťák Kyle Walker se nad ním skláněl a hladil mu ruku: „Bude dobře, Keve, neboj.“

Dobře nebylo. Manchester City nestihl dotáhnout ztrátu 0:1 a prohrál.

De Bruynemu o den později při rentgenu zjistili, že má zlomený nos a očníci.

„Slibuju, že se vrátím a budu ještě silnější,“ naťukal na svůj twitterový účet.

Ještě dlouho poté se lidé hádali, jestli náhodou neměl faulující Rüdiger dostat červenou kartu, protože udělal záludnost, kterou lze těžko odpustit.

Naštěstí Kevin svůj slib splnil. Vrátil se silnější a opravdu vyhrál.

Ale zároveň si zase otíral slzy, protože znovu nedohrál.

Tenhle fotbalový princ má docela smůlu. Umí, co jiní neumí. Vidí, co jiní nevidí. Však i jeho osudový trenér Pep Guardiola opakuje: „Kev je prostě génius.“

Ve finále Ligy mistrů 2023 bohužel skončil ještě dřív minule. Nezastavil ho nekompromisní faul, nýbrž bolavý sval: „V první chvíli mi to bylo strašně líto.“ Abyste pochopili, proč ty slzy.

Zase se ocitl v situaci, kdy si mohl splnit životní sen, jenže jako na potvoru se znovu obrátil na bok a vidina, že mu nad hlavou bude prýštit vítězný ohňostroj, kam si vyšuměla.

Upřímně, nebylo to zrovna strhující finále. Inter Milán fantasticky bránil střed pole a soupeře v blankytných dresech skoro nepouštěl na dostřel. Až ve 27. minutě Kevin uviděl možnost, jak využít svou intuici. Bleskový ťuk s İlkayem Gündoğanem vyslal do šance Erlinga Haalanda, norskou mašinu na góly. Protentokrát si ramenatý blondák smutně dupl, protože z úhlu pálil jen do brankáře Onany.

Za chvíli Kevin střílel sám. Našteloval si balon a prásk!

Nejenže letící míč zblokovali, takže ztratil správnou rychlost, navíc náš hrdina ucítil zlověstné píchnutí v zadním stehenním svalu: „Jasně, v první chvíli takový zápas prostě nechcete vzdát. Kolikrát se vám poštěstí, že můžete hrát finále Ligy mistrů? Ale když to nejde, tak to nejde.“

Ani podruhé nedohrál.

Nejdřív si klekl a vydýchal, co se mu přihodilo. Pak si sedl a v očích se mu zračil smutek. I když se nechal ošetřit a sval mu postříkali sprejem, který tiší bolest, už tušil. Po pěti dalších minutách mávl na střídačku.

Vyprodaný Atatürkův stadion v Istanbulu, kam se sjelo přes sedmdesát tisíc diváků, sledoval odcházení velkého muže, který si takovou smůlu nezasloužil.

V sezoně kraloval. Iniciály KDB byly všude.

Dovedl Manchester City k anglickému titulu a k dalšímu prvenství v Anglickém poháru. Ve všech soutěžních zápasech, kterých bylo dohromady devětačtyřicet, posbíral deset gólů a nadpozemských jednatřicet asistencí.

Istanbul měl všechno pozlatit, jenže Kevin se šou-
ral ze hřiště rovnou mezi střídačky. Snažil se být vy-
rovnaný, to se přece ve sportu stává, že se zraníte...
„Ale proč zase já? A proč zase teď?“

Popřál štěstí svému mladému náhradníkovi Philu
Fodenovi, trenér Guardiola ho chytil kolem ramen
a pošeptal: „Vyhraje pro tebe, Kevine.“

Byť to byla těžká šichta a Interu Milán napočítali
víc střeleckých pokusů i rohových kopů, povedlo se.
Manchester City, jedna z nejbohatších značek fotbalo-
vých dějin s neomezeným rozpočtem a nekonečnými
ambicemi, konečně zlomil prokletí a poprvé ovládl
Ligu mistrů.

I zraněný Kevin si nakonec povyskočil, když kole-
ga Rodri pětadvacet minut před koncem prudce ukli-
dil do sítě odražený míč.

1:0!

Tentokrát se Kevin nepřetočil na bok, svůj sen dohrál až do konce. Učísnul si zrzavé vlasy, které patří mezi jeho poznávací znamení stejně jako geniální přihrávky, vyťapal schůdky na pódium a...

Umíte si představit, co bylo dál?

Na krk mu pověsili medaili, za kterou celý život šel.

„Ano, přesně o tom jsem snil. Navzdory zranění prožívám nepopsatelné pocity,“ vyprávěl, když po půlnoci dokráčel do chodby plné televizních kamer a novinářských diktafonů. Ve sportovním žargonu se tomu říká mixzóna. Pokud pomineme sál pro tiskové konference, je to jediné místo na stadionu, kde novináři můžou potkat fotbalisty tváří v tvář. Smějí hvězdy oslovit a položit jim otázky. Nemají sice záruku, že dostanou odpovědi, protože hráči nezřídka mixzónou profrčí bez jediného gesta, ale Kevin takový není. Proč by se jim vyhýbal? Kór po vítězném finále.

Už věděl, jak nádherně a omamně chladná je stěna ušatého stříbrného poháru, který mohl coby vítěz políbit.

Desátého června 2023.

O osmnáct dní později oslavil dvaatřicáté narozeniny.

KEVIN DE BRUYNE: KMOTR LIŠÁK

„Hrozně se těžko se srovnávají trofeje, které jsem kdy získal, ale tohle je vážně něco speciálního,“ vyprá-
věl v klubovém tričku s nápisem MANCITY a s čer-
ným batůžkem na zádech.

Mýma českýma očima

Jan Říčka, bývalý skaut Manchesteru City

Znal jsem jméno Kevin De Bruyne, ale poprvé jsem ho detailně zaregistroval v Chelsea. Talent měl obrovský, jen z vlastní zkušenosti jsem se ptal sám sebe: „Jak si ten dvacetiletý subtilní kluk zvykne na brutální tempo Premier League?“

Kevin se vyučil v ryze ofenzivním a jak já říkám až romantickém stylu fotbalu, který se hraje v Holandsku nebo Belgii, kde kopal za Genk. Na ostrovech potřebujete být nejen veliký talent z hlediska technických dovedností a fotbalové chytrosti, ale taky se mu

síte vyrovnat s obrovskou intenzitou a enormními fyzickými nároky. Je potřeba říct, že Kevin přepínání do obrany po ztrátě míče trošku šidil, což u mladých ofenzivních básníků bývá standardní (nikoli neřešitelný) problém. V Anglii je přitom absolutní balanc mezi útokem a obranou doslova zákon.

Na Stamford Bridge bohužel nevydržel dlouho... Pro Chelsea jsem pracoval jako skaut a teprve časem jsem pochopil, v čem udělala chybu: Nedala mu čas a důvěru, s mladým hráčem musíte mít trpělivost, aby se zadaptoval. Hodně důležitá je také individuální práce s talentem nad rámec týmových tréninků.

KDB nebyl jediný, kdo musel brzy balit. Byla to doba, kdy Chelsea za slavného trenéra Mourinha lehkovážně pouštěla i další úžasné mladé hráče. Vzpomínáte na Mohameda Salaha? Pár zápasů a šlus. Nebo Romelu Lukaku, fotbalový tank. A Kevin dopadl stejně. Ze všech tří vyrostly prvotřídní hvězdy, což skauti na začátku jejich kariér předpokládali. Jenže Chelsea čekat nechtěla, protože tlak na okamžitý úspěch byl obrovský.

Kevin udělal moc dobře, že se přesunul do Německa. Hostování v Brémách ho restartovalo a po přestupu do Wolfsburgu neskutečně vyrostl. Já se mezitím

z Chelsea přesunul do Manchesteru City a měl coby skaut geograficky pokrývat právě Bundesligu.

Jednoduše řečeno: sledujete zápasy a vyhledáváte hráče, kteří by se mohli hodit a posunuli váš klub dopředu. Když natrefíte na opravdu zajímavého, koukáte na všechny jeho zápasy v klubu i v reprezentaci. Všímate si detailů, hodnotíte, píšete zprávy, doporučujete a nakonec si musíte všechno obhájit, aby se zrovna tenhle VÁŠ hráč koupil. Zákon skautů zní: Nesmíš se splést! Zvlášť když pracuješ pro velký klub.

Zrovna do Wolfsburgu jsem jezdil hodně často a rád. Nejprve za útočníkem Edinem Džekem, kterého jsem marně doporučoval Chelsea, a pak skoro dva roky kvůli Kevinovi. Když jsem si vyzvedával akreditaci v tréninkovém centru VfL Wolfsburg, ani jsem nepředkládal klubovou kartu. Vítili mě v němčině: „Ja, ja, Manchester City, herzlich willkommen.“

Wolfsburg přezdívaný „Autostadt“ má pěkný stadion a ani cesta z Prahy není úplně špatná. Nahoru na Ústí, pak Drážďany, okolo Lipska, minete letiště Halle, Magdeburk a ještě kousek na sever. Podle provozu čtyři až pět hodin na dálnici – a za odměnu pohled na fotbalového umělce. Jeho bleskový „box to box“

přechod do útoku připomínal Tomáše Rosického, precizní řešení předfinální a finální fáze oběma nohama, spektakulární góly, exkluzivní asistence nebo milimetrové přihrávky v mezihře, míč dokonale u nohy, hlava nahoře. Neskutečné. Vlastně jsem nechápal, proč nehraje v Premier League.

Kolem mě sedávali skauti ze slavných anglických klubů, taky měli odhad, zkušené oko, dlouhou praxi a velké nároky, nicméně stáli jednotně ve frontě proti Kevinovi.

Proč? Protože se drželi hesla: Jakmile se v Anglii jednou neprosadíš, druhý pokus nedostaneš.

Jako skaut jsem měl přístup ke všem zápasům Bundesligy, samozřejmě i zpětně. Když doporučuju hráče, kterého pro svůj klub opravdu chci, musím si být absolutně jistý z dlouhodobého hlediska. A tady to bylo na milion procent. Kolegům jsem říkal: „Neváhejte, obrovsky nám pomůže. A pomůže hned, protože se nepotřebuje adaptovat.“ Jenže reakce mě nepotěšily, byly vlažné, místy jsem si parafrázoval název Jiráskova románu *Proti všem*.

Chystala se poslední sezona pod trenérem Manuelem Pellegrinim, který hrál na dva útočníky. Navíc

v City se pomalu schylovalo k tomu, že skončí Yaya Touré a Nasri, takže se muselo v předstihu hledět dopředu. Ředitel Txiki Begiristain nakreslil budoucnost MCFC v rozestavení 4-3-3, což byl systém, kterým hrála jeho Barcelona. Do modelu se třemi útočníky De Bruyne perfektně zapadal. Úplně jsem ho viděl, jak si vyhoví s Davidem Silvou. Ovšem nejdřív jsem musel přesvědčit skautské oddělení a právě Begiristaina.

Víte, každý z nás skautů se staral o jinou část světa a taky o jiné herní pozice. Mě prioritně zajímaly posty deset a devět, tedy ofenzivní záložník nebo střední útočník. A Kevin klidně mohl hrát i levé křídlo, přičemž měl tendenci vbíhat hodně do středu až téměř pod hrotového útočníka. Ve Wolfsburgu měl velkou volnost. „Vždyť se skoro nevrací dozadu. Nebrání,“ prskali kolegové a divili se, co na tom De Bruynem vidím zázračného.

Hájil jsem ho: „Souhlasím, má od trenéra Wolfsburgu úlevy, musí se zlepšit v defenzivní práci, ale kouknete, jak obrovský vliv má na přípravu a střelení gólů. To je přece ve fotbale to nejdůležitější. A současně to nejtěžší!“

Pak to přišlo, konec ledna 2015.

Bundesliga proti Bayernu Mnichov.

4:1 pro Wolfsburg, De Bruyne dva góly plus jedna asistence, pro obranu Bayernu hotové peklo.

Téměř každý protiútok „Vlků“ představoval díky KDB smrtelnou hrozbu. Neskutečný výkon. Kevinovi bylo čtyřiadvacet a s ještě mladším parťákem Maximilianem Arnoldem plus dlouhánem na hrotu Basem Dostem roznesli Bayern na kopytech. A pozor, tehdejší Bayern, to byl stroj na vítězství! Na lavičce Pep Guardiola, v záloze Xabi Alonso, vedle něj Schweinsteiger, na krajích Müller a Robben, v útoku snajpr Lewandowski, v bráně Neuer. Mistři světa a naprosté špičky ve svých oborech. Ani si neškrtili.

Při nejbližší poradě skautů jsem si vzal slovo: „Najděte mi nějakého hráče v dějinách, který by proti neporazitelnému Bayernu udělal dva plus jedna.“

To byl výrazný argument, který tu nedůvěru začal lehce překlápět na moji stranu. Na starých DVD se hledaly Kevinovy góly, přihrávky, ofenzivní plusy. Však víte, co říká klasik: „Jeden obraz je lepší než tisíc slov.“ Ještě neexistovaly společnosti typu Wyscout nebo InStat, které by shromažďovaly záznamy fotbalových zápasů. Dneska se bez nich neobejdete.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kevin De Bruyne: kmotr líšák.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.